

Bezdůvodné obohacení

Při vzniku bezdůvodného obohacení plněním na základě později zrušeného rozhodnutí je ochuzeným ten, komu byla rozhodnutím uložena povinnost plnit, a obohaceným ten účastník, kterému bylo právo na plnění rozhodnutím přiznáno. Plnění poskytnuté na základě určitého (byť třeba později odpadnuvšího) právního důvodu mezi dvěma subjekty na účet třetí osoby, vymezený coby platební místo, nelze bez dalšího pokládat za bezdůvodné obohacení majitele tohoto účtu na úkor osoby peníze zasílající - zaplacení určité částky na účet třetí osoby u peněžního ústavu představující sjednané platební místo s úmyslem dostát smluvenému závazku je třeba pokládat za plnění druhé smluvní straně, a nikoliv majiteli účtu.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 23 Cdo 3487/2020-417 ze dne 18.2.2021)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobce H. L., bytem XY, IČO XY, zastoupeného JUDr. J.N., advokátem, se sídlem P., proti žalovaným 1) Czech international transport s.r.o. se sídlem P., zastoupené Mgr. A.S., advokátkou se sídlem P., a 2) NEXUS Finance Systems Corporation s.r.o. se sídlem P., o zaplacení 1 471 791,80 Kč s příslušenstvím, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp. zn. 21 C 482/2013, o dovolání žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 6. 2020, č. j. 70 Co 149/2020-394, tak, že dovolání se v rozsahu směřujícím proti výroku I a proti výroku II rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 6. 2020, č. j. 70 Co 149/2020-394, v části, kterým byl potvrzen výrok II rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 9. 10. 2019, č. j. 21 C 482/2013-344, odmítá. Ve zbývajícím rozsahu se dovolání zamítá.

Z odůvodnění:

Obvodní soud pro Prahu 10 jako soud prvního stupně rozsudkem ze dne 9. 10. 2019, č. j. 21 C 482/2013-344, výrokem I žalované 2) uložil povinnost zaplatit žalobci částku ve výši 1 470 755,42 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % ročně od 7. 11. 2015 do zaplacení, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku; výrokem II zamítl žalobu vůči žalované 2) co do zaplacení 1 036,38 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % ročně od 7. 11. 2015 do zaplacení a úroku z prodlení z částky 4 320,20 Kč ve výši 7,75 % ročně od 7. 11. 2015 do zaplacení; výrokem III zamítl žalobu s návrhem, aby žalovaná 1) byla uznána povinnou zaplatit žalobci částku ve výši 1 471 791,80 Kč s úrokem z prodlení z částky 1 476 112 Kč ve výši 7,75 % ročně od 7. 11. 2015 do zaplacení; výrokem IV rozhodl o povinnosti žalované 2) nahradit žalobci náklady řízení ve výši 399 021,70 Kč a výrokem V nepřiznal žalované 1) právo na náhradu nákladů řízení.

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozsudkem ze dne 4. 6. 2020, č. j. 70 Co 149/2020-394, výrokem I odmítl odvolání žalobce proti výroku I rozsudku soudu prvního stupně, výrokem II. potvrdil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku II, III, IV a V a výrokem III rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení.

Odvolací soud dospěl k závěru, že pokud žalobce napadl výrok I. rozsudku soudu prvního stupně, kterým bylo vyhověno jeho žalobě ve vztahu k žalované 2) v rozsahu o zaplacení 1 470 755,42 Kč s úrokem z prodlení, není žalobce subjektivně oprávněn podat odvolání proti tomuto výroku, neboť jím soud vyhověl jeho žalobě ve vztahu k žalované 2). Odvolací soud proto odvolání proti výroku I odmítl podle § 218 písm. b) zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen „o. s. ř.“).

Při přezkoumání odvolání v části, jíž žalobce napadl výrok III rozsudku odvolacího soudu, vyšel odvolací soud ze zjištění soudu prvního stupně, že žalovaná 1) pronajala žalobci na základě smlouvy uzavřené v roce 2011 nákladní vozidla s řidiči k odvozu zeminy za sjednanou cenu za jedno otočení vozidla ze staveniště na skládku a zpět a za uskladnění 1m³ zeminy na skládce. Protože žalovaná 1) fakturovala žalobci částky značně převyšující rozsah práce, kterou pro žalobce provedla, žalobce odmítl tyto podle něj nedůvodné částky zaplatit a žádal o opravu fakturované částky. Žalovaná 1) místo aby opravila fakturu v souladu se skutečným stavem provedených prací, postoupila pohledávku vůči žalobci smlouvou o postoupení pohledávky žalované 2) včetně nároku na smluvní pokutu. Žalovaná 2) pak tuto jí postoupenou pohledávku uplatnila v rozhodčím řízení. Rozhodčím nálezem bylo žalobci uloženo zaplatit žalované 2) uplatněnou pohledávku společně se smluvní pokutou ve výši 3 % denně. Žalobce zaplatil částku ve výši 1 998 915 Kč podle rozhodčího nálezu žalované 2), a to na účet žalované 1), na základě výslovného pokynu žalované 2). Rozhodčí nález byl posléze zrušen soudem. Žalobce neuznává za oprávněný nárok žalované strany na zaplacení smluvní pokuty a domáhá se proto v tomto řízení vydání bezdůvodného obohacení v rozsahu zaplacené smluvní pokuty, kterou zaplatil z obavy exekuce na základě rozhodnutí rozhodce (později zrušeného soudem). Soud prvního stupně, s jehož závěry se odvolací soud ztotožnil, s ohledem na skutková zjištění dospěl k závěru, že co do částky 528 159, 58 Kč (a uznaných 15 120 Kč) plnil žalobce za poskytnuté smluvní plnění po právu a jestliže v reakci na rozhodnutí vydané v rozhodčím řízení žalobce uhradil žalované 2) na účet žalované 1) částku 1 998 915 Kč, pak uhradil o 1 470 755,42 Kč více, plnil tedy co do této částky z právního důvodu, který odpadl. Odvolací soud se ztotožnil se soudem prvního stupně, že s ohledem na rozhodovací praxi odvolacího soudu je sjednaná smluvní pokuta v sazbě 3% denně smluvní pokutou sjednanou v rozporu s dobrými mravy a bylo namístě smluvní pokutu moderovat. Pokud žalobce uváděl, že smlouvu uzavíral v tísní, soud nepovažoval tvrzené okolnosti uzavření smlouvy za rozporné se zásadami poctivého obchodního styku. Ve zjevném rozporu se zásadami poctivého obchodního styku však shledal způsob vymáhání pohledávky stranou žalovanou, jestliže žalovaná 1) bez toho, aby řešila opravu faktury tak, aby byla v souladu se skutečným stavem věci, postoupila pohledávku žalované 2) k vymáhání, které bylo však realizováno přes rozhodce, který k tomu nebyl oprávněn, a jeho rozhodnutí bylo zjevně věcně nesprávné, jak vyplynulo z rozhodnutí o zrušení rozhodčího nálezu soudem. Takový postup vymáhání pohledávky je podle soudů v příkrém rozporu se zásadami poctivého obchodního styku, a proto soudy neshledaly uplatněný nárok na zaplacení smluvní pokuty za opodstatněný.

Pokud žalobce, jako odvolatel namítal, že žaloba měla být úspěšná vůči žalované 1), nikoliv vůči žalované 2), odvolací soud nepovažoval jeho námitku za důvodnou a potvrdil správnost závěru soudu prvního stupně, který s odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu (např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 5. 2004, sp. zn. 33 Odo 221/2002, ze dne 16. 6. 2011, sp. zn. 30 Cdo 2868/2009, ze dne 4. 10. 2012, sp. zn. 28 Cdo 1856/2012, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 4. 2015, sp. zn. 28 Cdo 2998/2014) dovodil, že osobou povinnou k vrácení bezdůvodného obohacení (§ 451 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, platného do 31. 12. 2013, zákona rozhodného pro posouzení věci) je ten, kdo je získal, tj. adresát plnění, kterému bylo poskytnuto plnění podle právního důvodu, který odpadl, tedy žalovaná 2), a to bez ohledu na to, jaké určila místo plnění. Namítal-li žalobce, že k postoupení pohledávky došlo jen za tím účelem, aby se žalobce posléze nemohl domoci vrácení nezákonně vymoženého plnění, a že takové postoupení pohledávky je neplatné, považoval odvolací soud tuto námitku za spekulativní tvrzení, jehož opodstatněnost nebyla prokázána. Odvolací soud pro potvrdil jako věcně správný výrok III rozsudku soudu prvního stupně, kterým byla žaloba vůči žalované 1) zamítnuta. Stejně tak z důvodu věcné správnosti potvrdil odvolací soud i výrok II rozsudku soudu prvního stupně, proti němuž směřovalo odvolání, avšak jen formálně, neboť věcné argumenty proti tomuto výroku žalobce nevznesl.

Proti výrokům I a II rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání, jehož přípustnost spatřuje v tom, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného práva, při jejímž řešení se odvolací

soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu a též otázky procesního práva, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla řešena.

Dovolatel považuje výrok I rozsudku odvolacího soudu za nesprávný, neboť má za to, že na jeho straně byly splněny subjektivní podmínky pro podání odvolání. Poukazuje na to, že žaloval pro uhrazení požadované částky jak žalovanou 1), tak žalovanou 2), a pokud soud rozhodl o vyhovění žalobě pouze vůči žalované 2), nikoliv i vůči žalované 1), nevyhověl jeho žalobě v plném rozsahu, z čehož dovozuje, že tato skutečnost založila subjektivní právo podat odvolání též proti výroku I rozsudku soudu prvního stupně.

Dovolatel s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Odo 221/2002 a sp. zn. 28 Cdo 1856/2012, podle nichž má bezdůvodné obohacení vydat ten, kdo se obohatil, nikoliv ten, kdo bezdůvodné obohacení až následně získal, resp. ten, kdo skutečně peněžní prostředky od ochuzeného obdrží, dále namítá, že odvolací soud se od těchto právních závěrů dovolacího soudu odchýlil. Poukazuje na to, že pohledávku z rozhodčího nálezu hradil žalované 1) a nikoliv žalované 2), proto závazkový vztah z bezdůvodného obohacení vznikl podle jeho názoru mezi žalobcem a žalovanou 1). Na tom nemůže podle dovolatele nic změnit ani skutečnost, že pokyn k zaslání finančních prostředků na účet žalované 1) dala žalobci žalovaná 2). Závěry judikatury Nejvyššího soudu (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 4. 2015, sp. zn. 28 Cdo 2998/2014), na niž soudy při právním posouzení otázky, komu má být vydáno bezdůvodné obohacení, odkázaly, nasvědčují jinému závěru, než k jakému soudy dospěly, neboť podle uváděné judikatury odpovědností vztah z bezdůvodného obohacení se utváří jen mezi tím, kdo se bezdůvodně obohatil, a tím, na jehož úkor bezdůvodné obohacení nastalo. Naopak ostatní soudy zmiňovaná judikatura Nejvyššího soudu v podobě uváděných rozsudků (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 5. 2004, sp. zn. 33 Odo 221/2002, ze dne 16. 6. 2011, sp. zn. 30 Cdo 2868/2009, ze dne 4. 10. 2012, sp. zn. 28 Cdo 1856/2012) podle dovolatele nasvědčuje v neprospěch závěrů učiněných oběma soudy v posuzované věci. Dovolatel má tedy za to, že soudy v dané věci nesprávně posoudily to, mezi kým vznikl závazkový vztah z bezdůvodného obohacení.

Především však dovolatel zdůraznil, že nikdy nemohla být postoupena pohledávka, která z větší části neexistovala, byla podle dovolatele smyšlená. Soud prvního stupně i soud odvolací opřely svůj výrok na premise, že bezdůvodné obohacení v této věci bylo plnění na základě důvodu, který odpadl, tj. zrušený rozhodčí nález. Žalobce má za to, že tento závěr obou soudů je nesprávný, je v rozporu s judikaturou i obecnou právní teorií a praxí. Je přesvědčen, že právním důvodem placení určité částky nemůže být rozhodčí nález. Pokud by měl být rozhodčí nález právním důvodem vzniku pohledávky, pak by musel mít též konstitutivní účinky, přičemž rozhodčí nález pouze deklaruje existenci či neexistenci nároku. Podle dovolatele nemohlo jít v dané věci o plnění z právního titulu, který odpadl, neboť na straně žalované 2) nikdy neexistoval právní titul k úhradě částky, která je v tomto řízení žalována. Navíc poukazuje na to, že se v posuzované věci jednalo o pokus postoupení budoucího dluhu (z bezdůvodného obohacení), kdy smyslem fiktivního postoupení bylo zkomplikovat vymáhání bezdůvodného obohacení.

Dovolatel proto navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil rozsudky soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Nejvyšší soud, jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.), po zjištění, že dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou osobou, řádně zastoupenou advokátem, posuzoval, zda je dovolání žalobce přípustné.

Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené

rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Ustanovení § 238 odst. 1 písm. a) – k) o. s. ř. obsahuje výčet rozhodnutí, proti nimž dovolání podle § 237 není přípustné.

Podle § 238 odst. 1 písm. e) dovolání podle § 237 není přípustné proti usnesením, proti nimž je přípustná žaloba pro zmatečnost podle § 229 odst. 4 o. s. ř.

Ustanovení § 229 odst. 4 o. s. ř. stanoví, že žalobou pro zmatečnost účastník může napadnout pravomocné usnesení odvolacího soudu, kterým bylo odmítnuto odvolání nebo kterým bylo zastaveno odvolací řízení, jakož i pravomocné usnesení odvolacího soudu, kterým bylo potvrzeno nebo změněno usnesení soudu prvního stupně o odmítnutí odvolání nebo dovolání pro opožděnost.

S ohledem na to, že dovoláním napadeným výrokem I. rozsudku odvolacího soudu bylo odmítnuto odvolání žalobce proti vyhovujícímu výroku I. rozsudku soudu prvního stupně podle § 218 písm. b) o. s. ř. (podáno někým, kdo k odvolání není oprávněn) jedná se o rozhodnutí podřaditelné pod § 238 odst. 1 písm. e) o. s. ř., proti němuž dovolání není přípustné. V rozsahu směřujícím proti výroku I rozsudku odvolacího soudu je tak dovolání z výše uvedených důvodů nepřípustné.

Podal-li dovolatel dovolání do výroku II rozsudku odvolacího soudu, z obsahu dovolání vyplývá, že dovoláním napadl uvedený výrok II rozsudku odvolacího soudu jen v rozsahu, jímž byl potvrzen výrok II a III rozsudku soudu prvního stupně.

V rozsahu směřujícím do výroku II rozsudku odvolacího soudu v části, kterým byl potvrzen výrok III rozsudku soudu prvního stupně, je dovolání přípustné, neboť otázka osoby pasivně legitimované k vydání bezdůvodného obohacení v případě plnění na základě později zrušeného rozhodnutí, které bylo zapláceno na základě pokynu oprávněného na účet třetí osoby, nebyla v rozhodovací praxi dosud řešena. Dovolání ovšem není důvodné, neboť odvolací soud tuto otázku posoudil správně.

Podle ustanovení § 451 odst. 1 obč. zák. kdo se na úkor jiného bezdůvodně obohatí, musí obohacení vydat. Bezdůvodným obohacením je majetkový prospěch získaný plněním bez právního důvodu, plněním z neplatného právního úkonu nebo plněním z právního důvodu, který odpadl, jakož i majetkový prospěch získaný z nepoctivých zdrojů (§ 451 odst. 2 obč. zák.).

Dovolací soud ve své rozhodovací praxi v otázce bezdůvodného obohacení v případě plnění na základě později zrušeného rozhodnutí vychází ze závěru rozsudku velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 23. 4. 2014, sp. zn. 31 Cdo 3309/2011, podle něhož plnění na základě později zrušeného rozhodnutí, které neodpovídá skutečným hmotněprávním poměrům, je plněním na neexistující dluh, a žalobci tak vzniká bezdůvodné obohacení okamžikem, kdy bylo rozhodnutí zrušeno. S dovolatelem lze tedy souhlasit potud, že plnění na základě později zrušeného rozhodnutí není plněním na základě právního důvodu, který odpadl, nýbrž je třeba, aby soudy v následném řízení o vydání bezdůvodného obohacení posoudily, zda žalobci svědčil hmotněprávní nárok na plnění poskytnuté na základě zrušeného rozhodnutí. Soudy v řešeném případě ovšem správně posuzovaly, zda žalobce (v rozhodčím řízení žalovaný) měl povinnost plnit žalované 2) podle hmotného práva. Na jejich správném postupu nemění nic ani to, že formálně vycházely z toho, že se jedná o skutkovou podstatu plnění na základě právního důvodu, který odpadl.

Z rozhodovací praxe Nejvyššího soudu rovněž vyplývá, že při vzniku bezdůvodného obohacení plněním na základě později zrušeného rozhodnutí je ochuzeným ten, komu byla rozhodnutím uložena povinnost plnit, a obohaceným ten účastník, kterému bylo právo na plnění rozhodnutím přiznáno. K

tomu viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 10. 2015, sp. zn. 28 Cdo 1441/2015. Ke shodnému závěru dospěla rovněž komentářová literatura: „V případě plnění na základě neplatné, zdánlivé či zrušené smlouvy, ale také jiného dodatečně odpadnuvšího právního důvodu (zejména zrušeného pravomocného rozhodnutí orgánu veřejné moci), platí zásada, podle které závazek k vydání bezdůvodného obohacení vzniká mezi osobami, jež na dotčeném právním důvodu participovaly a měly si podle něj plnit (NS 23 Cdo 2021/2012, NS 28 Cdo 1035/2013, NS 28 Cdo 3303/2015). Bylo-li tedy plněno v souladu s neplatnou či zrušenou smlouvou, získává obohacení na úkor kontrahenta poskytujícího plnění druhá smluvní strana (obdobně bylo-li plněno na základě posléze zrušeného rozhodnutí je ochuzeným účastník, jemuž byla uložena povinnost plnit, a obohaceným účastník, kterému bylo právo na toto plnění přiznáno; NS 28 Cdo 1441/2015).“ Viz podrobněji Švestka, J., Dvořák, J., Fiala, J., a kol. Občanský zákoník VI. Komentář. 2. vydání, Praha: Wolters Kluwer, 2021, komentář k § 2991.

Z výše uvedených závěrů judikatury i literatury plyne, že v případě plnění na základě později zrušeného rozhodnutí vzniká závazek z bezdůvodného obohacení mezi účastníky původního řízení, tj. ochuzeným je ten účastník, kterému byla později zrušeným rozhodnutím uložena povinnost plnit, a obohaceným účastník, kterému bylo oním rozhodnutím právo na plnění přiznáno. Bezdůvodné obohacení v takovém případě ovšem vzniká pouze za předpokladu, že zrušené rozhodnutí neodpovídalo skutečným hmotněprávním poměrům a ochuzený tak plnil na neexistující dluh, což v řešené věci soudy správně posuzovaly a dospěly k závěru, že žalovaná 2) se bezdůvodně obohatila na úkor žalobce v přisouzené výši.

Nyní zbývá posoudit otázku, zda na výše uvedeném závěru o tom, že v případě plnění na základě později zrušeného rozhodnutí je obohaceným účastník, kterému bylo právo na plnění tímto rozhodnutím přiznáno (žalovaná 2), může něco změnit skutečnost, že žalobce, který plnil na základě později zrušeného rozhodnutí, zaplatil předmětnou částku na výslovný pokyn žalované 2) na účet třetí osoby - žalované 1).

Z ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu vyplývá, že plnění poskytnuté na základě určitého (byť třeba později odpadnuvšího) právního důvodu mezi dvěma subjekty na účet třetí osoby, vymezený coby platební místo, nelze bez dalšího pokládat za bezdůvodné obohacení majitele tohoto účtu na úkor osoby peníze zasílající - zaplacení určité částky na účet třetí osoby u peněžního ústavu představující sjednané platební místo s úmyslem dostat smlouvenému závazku je totiž třeba pokládat za plnění druhé smluvní straně, a nikoliv majiteli účtu. K tomu viz například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 2. 6. 2020, sp. zn. 28 Cdo 961/2020, dále rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 9. 2019, sp. zn. 28 Cdo 2505/2019, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 10. 2016, sp. zn. 28 Cdo 4279/2016.

Dovolací soud neshledal žádný důvod, který by překážel analogické aplikaci výše uvedeného judikatorního závěru i na nyní řešený případ. Jestliže žalobce plnil na základě rozhodčího nálezu žalované 2) jako oprávněné, na jejíž výslovný pokyn zaplatil předmětnou částku na účet žalované 1), je v kontextu výše uvedených závěrů judikatury zřejmé, že okamžikem zrušením rozhodčího nálezu došlo ke vzniku bezdůvodného obohacení na straně žalované 2) jakožto oprávněné z rozhodčího nálezu, přičemž je nerozhodné, že žalobce plnil na základě pokynu žalované 2) na účet třetí osoby, tj. že místem platebním byl určen účet žalované 1).

Z výše uvedeného tak vyplývá, že na závěru o pasivní legitimaci osoby, které bylo přiznáno právo na plnění později zrušeným rozhodnutím, k vydání bezdůvodného obohacení nezmění nic ani skutečnost, že plnění podle předmětného rozhodnutí bylo zaplaceno na výslovný pokyn oprávněného na účet třetí osoby (viz judikatura citovaná výše). Odvolací soud i soud prvního stupně tak dospěly ke správnému závěru, že pasivně legitimována k vydání bezdůvodného obohacení je žalovaná 2).

Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí je správné, dovolací soud dovolání žalobce podle § 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř. zamítl.

Ve zbývajícím rozsahu, tj. v rozsahu směřujícím proti výroku II rozsudku odvolacího soudu, kterým byl potvrzen výrok II rozsudku soudu prvního stupně, není dovolání přípustné, neboť z obsahu dovolání nevyplývá, že by dovolatel vymezil přípustnost dovolání ve vztahu k takto napadené části rozsudku odvolacího soudu. Z rozsudku odvolacího soudu (str. 5) je zřejmé, že žalobce ani nevznesl proti výroku II rozsudku soudu prvního stupně žádné námitky a odvolací soud považoval rozsudek soudu prvního stupně i v této části za věcně správný. Má

li být dovolání přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř., ve znění účinném od 1. 1. 2013, proto, že napadené rozhodnutí závisí na řešení otázky hmotného nebo procesního práva, musí být z obsahu dovolání patrné, jakého předpokladu přípustnosti dovolání se dovolatel dovolává, v čem spatřuje dovolatel přípustnost dovolání podle § 237 o. s. ř., tedy jestli napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva: 1) při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo 2) která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo 3) která je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo 4) která má být dovolacím soudem (jako dříve vyřešená právní otázka) posouzena jinak. Žádnou z uvedených přípustností dovolání ve smyslu § 237 o. s. ř. však dovolatel ve vztahu k uvedenému napadenému výroku II rozsudku odvolacího soudu, jímž byl potvrzen výrok II rozsudku soudu prvního stupně, nevymezil.

Nejvyšší soud proto v tomto rozsahu dovolání podle § 243c odst. 1 o. s. ř. odmítl.

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Pracovní doba](#)
- [Exekuce](#)
- [Důkazní břemeno](#)
- [Dokazování, neúčinnost právního jednání](#)
- [Katastr nemovitostí](#)
- [Náhrada za ztrátu na výdělků \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ochrana spotřebitele \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovněprávní vztah \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Společný nájem bytu manžely \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Určení otcovství \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Jméno v obchodní firmě právnické osoby](#)